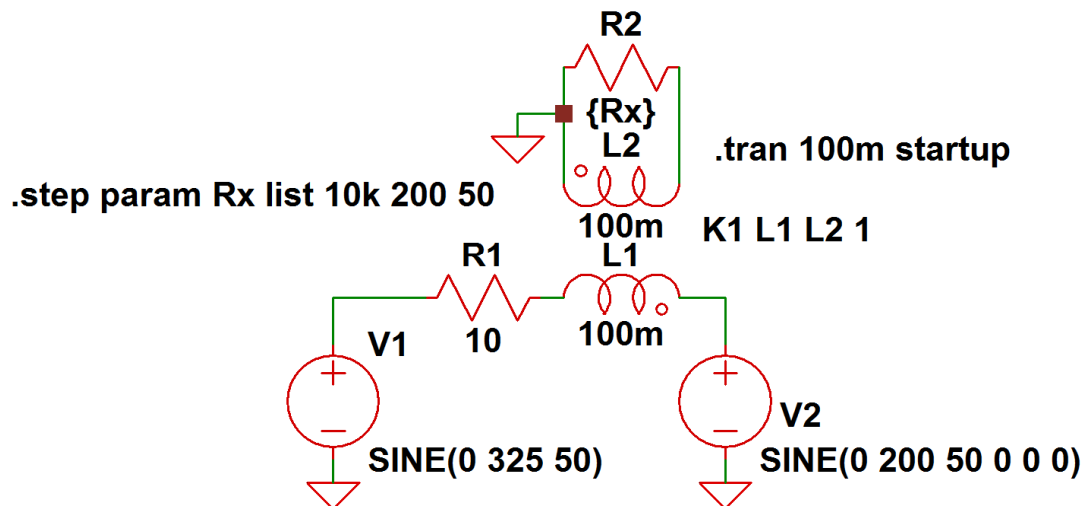

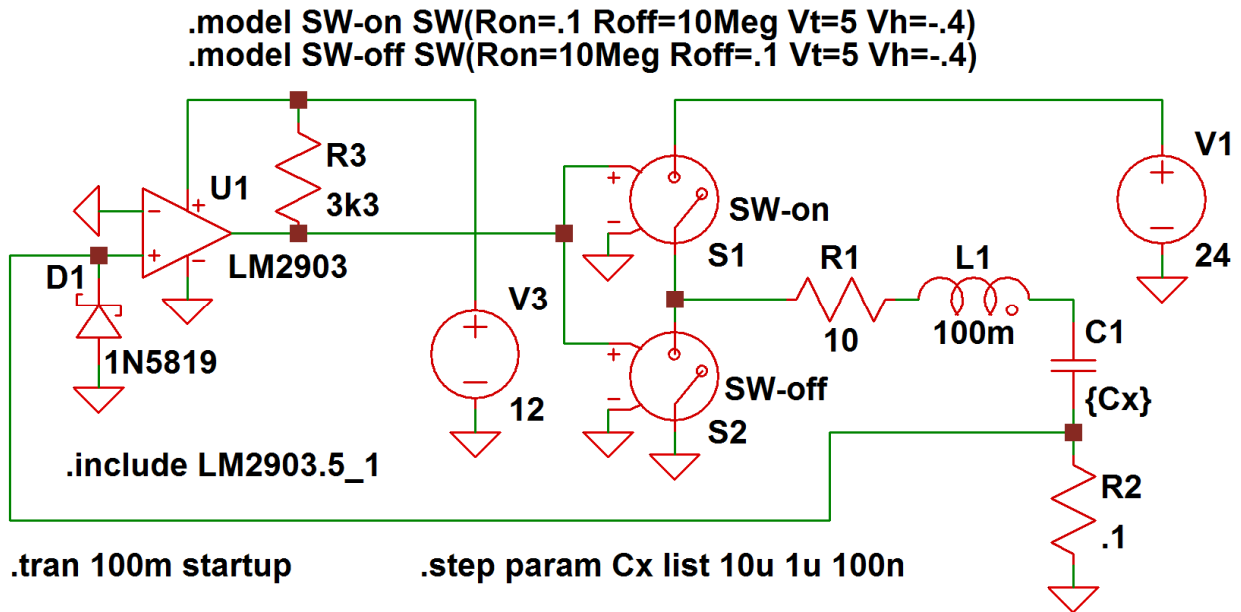
Vážený pane profesore,

Omlouvám se, že ještě obtěžuji před Svátky, kdy máte plno práce. Přiznám se, že mě překvapilo, že jste nevěděl, co jsem svým vynálezem od začátku sledoval – zařízení na „volnou energii“. Zmátlo mě, že jste mluvil o Teslovi a že znáte Grayův motor, což je motor, který byl potlačen proto, že měl účinnost přesahující 100% (díky rezonanci, jak jste sám říkal). Ale oceňuji, s jakým taktem a diplomacií jste mi to sdělil. Znamená to, že jste ode mě nečetl ani jeden článek, protože já se svým postojem nikde netajím. Chtěl bych Vás poprosit, jestli byste byl ochoten – až Vás o Svátcích přestane bavit dívat se na televizi – přečíst si článek v příloze. Já se elektrickou rezonancí zabývám již asi 20 let a musel bych být opravdu hodně hloupý, kdybych za tu dobu nepoznal, že se mýlím. V minulosti jsem se často v dílčích věcech mýlil – například jsem podcenil destruktivní roli skluzu na účinnost motoru řízeného rezonančně – ale jsem přesvědčen, že celkově se nemýlím do té míry, abych byl ochoten dát Vám za pravdu.

Než skončím, pokusím se velmi stručně popsat, jak čerpání energie z prostředí (éteru) prostřednictvím elektrické rezonance probíhá a jak se tato pulzující energie dá přeměnit na mechanickou práci. Začnu od konce – modelem střídavého elektromotoru:

Jedna fáze obecného střídavého motoru se dá popsat pomocí modelu na obrázku výše: R1 – činný odpor vinutí, L1 – indukčnost vinutí, L2 a R2 – vliv vířivých proudů a skluzu, V2 – indukované napětí ve statorové cívce vlivem rotujícího magnetického pole kotvy a V1 - napájecí síťové napětí. Když vyloučíme indukční motor jako nevhodný pro „free energy“ zařízení a použijeme buď vzduchové cívky, nebo elektricky nevodivý feromagnetický materiál (např. ferit), který potlačí vířivé proudy, potom L2 a R2 můžeme z modelu úplně vyloučit. Zbude nám tedy pouze R1, L1 a V2. Při běhu naprázdno – bez mechanické zátěže a tření – jsou zdroje V1 a V2 ve fázi, respektive v protifázi. To znamená – že napětí se odčítají a motorem teče minimální proud. S rostoucí mechanickou zátěží motoru vzrůstá (resp. snižuje se - záleží jak se na to díváme) fázový posun mezi V1 a V1 a roste proud motorem. Indukcí tedy při zátěži vzniká napětí, které pomáhá „protlačovat“ proud vinutím. Co to znamená pro rezonanci? Znamená to, že činitel jakosti se nesnižuje, ale naopak zvyšuje (viz definice Q jako poměr napětí na cívce ku napětí zdroje). To znamená, že pro naše další simulace můžeme vypustit také V2, takže nám z modelu motoru zůstane pouze R1 a L1. Můžeme tedy přistoupit k simulaci oscilátoru s pouhou kombinací R1, L1.

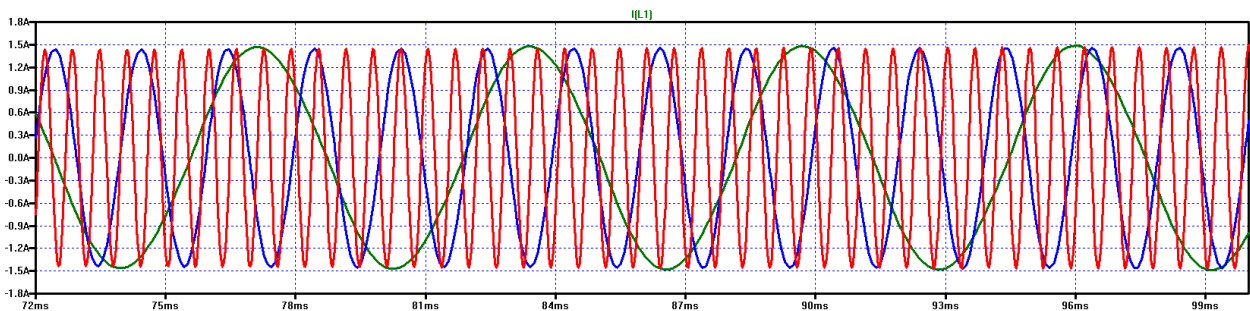

Obr. 1: Oscilátor se sériovým RLC obvodem

V rezonanci se RLC obvod chová jako činný odpor R . To znamená, že teoreticky při všech frekvencích je amplituda proudu stejná a daná Ohmovým zákonem:

$$I = U/R \quad (1)$$

jak ilustruje následující obrázek

Obr. 2: Průběhy proudu cívkou L1 pro různé kapacity kondenzátoru C1

Mechanický výkon motoru je dán vztahem

$$P = \omega \cdot M \quad (2)$$

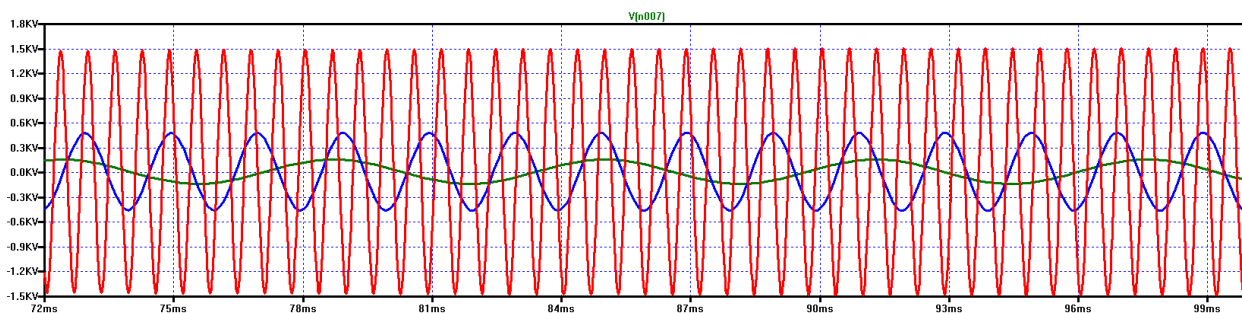
kde ω je úhlový kmitočet [rad^{-1}] a M je krouticí moment [Nm].

Jestliže pro všechny frekvence je amplituda proudu stejná, potom by měl být stálý i M a výkon lineárně poroste s ω .

Napětí na cívce je dáno vztahem

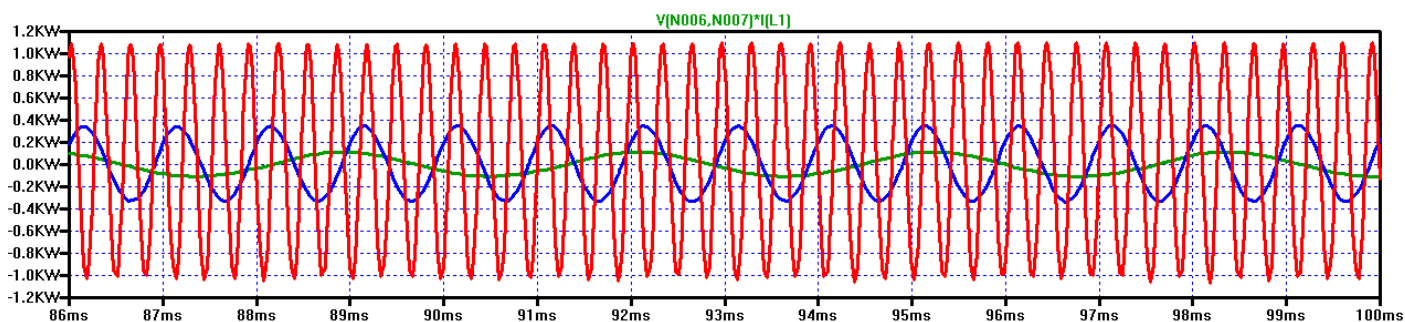
$$U_L = I \cdot \omega \cdot L \quad (3)$$

To znamená, že napětí na cívce lineárně poroste s ω , jak ukazuje následující obrázek:

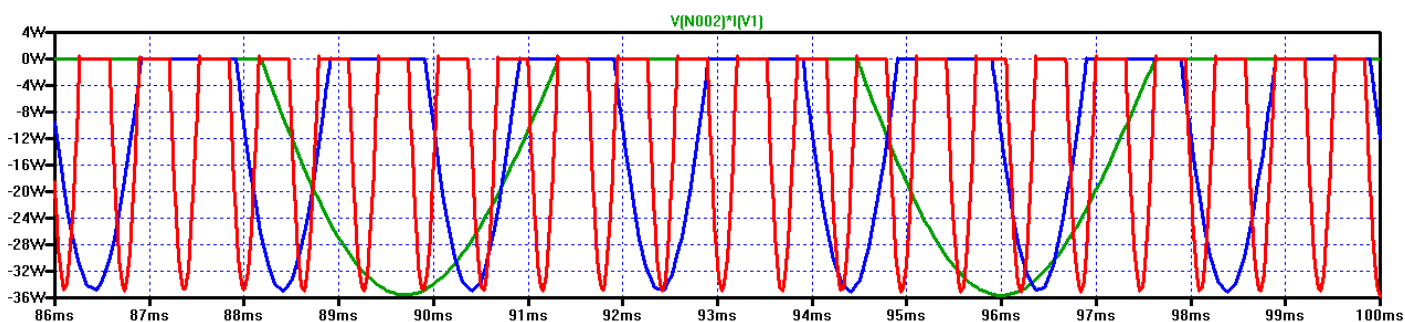

Obr. 3: Průběhy napětí na kondenzátoru C1 pro jeho různé kapacity

Dále budeme sledovat „jalový“ výkon na cívce. Na obr. 4 vidíme, že výkon na cívce s rezonančním kmitočtem roste, zatímco obr. 5 ukazuje, že příkon je stále stejný.

Obr. 4: Průběhy výkonu na cívce pro různé hodnoty C1

Obr. 5: Výkon odebraný ze zdroje pro různé hodnoty C1

Závěr:

Při rezonančním řízení se snižující se rezonanční kapacitou roste frekvence, napětí na L1 a C1 a výkon motoru, zatímco amplituda proudu a tím i příkon motoru zůstávají stejné. Důsledkem je růst účinnosti s otáčkami. Můžeme se přít o to, jak vysoké účinnosti v reálném světě dosáhneme s ohledem na různá fyzikální omezení, jako je odolnost vůči vysokému napětí u cívky a kondenzátoru, ale potenciál získat ze zařízení více energie, než kolik jí do něho přivedeme, zde nesporně je. Toto zdánlivé porušení Zákona zachování energie umožňuje éter. Tomuto médiumu dávali lidé v různých dobách a v různých civilizacích různá jména, například akáša (ezoterika na Západě), prána (Indie), či (Čína), ód (Reichenbach), orgon (Wilhelm Reich) nebo morfogenetické pole (Rupert Sheldrake), ale vždycky šlo o stejné médium, o božskou podstatu tohoto materiálního světa. To až ve 20. století se materialistická věda zřekla éteru, čímž sama sebe zavedla do slepé uličky.

S pozdravem

Ing. Ladislav Kopecký
<http://free-energy.xf.cz>